

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A névtelenek ritmusa**

1. A névtelenek ritmusa

Téli-Eszter

A pihenőidő végét jelző, fojtott sziréna könnyörtelenül hasított bele a kettes szektor félhomályába. János – vagy ahogy az acél vázas gépek között tartották számon: G534 – némán csatlakozott a szürke kezeslábasok hömpölygő áradatához, amely a kolónia mélye, a lüktető dinamóterem felé tartott. Itt, a neonfényben úszó folyosókon a nevek elkoptak, helyüket átvették a törzsszámok, de a nehézkes léptek ritmusában mégis ott vibrált valami nagyon is emberi, makacs dac.

János a negyvenkettes pedálgépnél foglalt helyet. Tőle balra Marika, a G108-as munkás ült, akinek ujjai az évtizedes szorítástól már göcsörtössé váltak a kormányrúdon. Az asszony arcát mély barázdák szántották, a tekintetében mégis ott égett az a feszült méltóság, amit a kolónia gépezete sem tudott teljesen felőrölni. Nem beszéltek – a mennyezetről lógó humanoid Őrszemek kamerái a legkisebb suttogást is rögzítették volna –, de egyetlen, futó szemvillanással üdvözölték egymást. Ez volt az ő szövetségük. A generátorok mély, gyomorbavágó búgással indultak be, megremegtetve a betonpadlót. A pedálok nehezen, fémes csikordulással engedelmeskedtek a lábaknak. A csövekből nyert édes massa cukortartalma éppen csak arra volt elég, hogy a szívverésük ne álljon le, miközben a kolónia mesterséges intelligenciája minden csepp energiát kisajtol belőlük a kinti, láthatatlan szerverparkok fenntartására.

János érezte, ahogy a combizmaiban felizzik a jól ismert, maró fájdalom. Oldalra pillantott: Marika légzése egyenetlenné vált, lába meg-megbicsaklott a fémkaréjon. Ha a nő teljesítménye a kritikus szint alá süllyed, a rendszer azonnal riasztást küld az Őrszemeknek. János ekkor, minden megmaradt erejét megfeszítve, gyorsabb ütemben kezdte hajtani a saját dinamóját, túltermeléssel kompenzálva a szomszédos gép pillanatnyi kiesését a közös hálózaton.

Ez volt az ő láthatatlan lázadásuk a sötétben. A gépek naplójában a szektor hatásfoka hibátlan maradt, az algoritmus nem észlelt anomáliát. Amikor egy kék fénnel pásztázó humanoid robot halkan elsuhant mögöttük, János mélyen lehajtotta a fejét, tekintetét a forgó fogaskerekekre szegezte, de a mellkasában melegség terjedt el – a szolidaritás utolsó, elpusztíthatatlan szikrája.